



**ОСАМНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ
НЕДЕЉА ПО ВОЗДВИЖЕЊУ**

*свеште мученице Вера, Нага и Љубав и мајки им Софија
Мк. 8, 34; 9, 1, зч. 37; Гал. 2, 16 - 20, зч. 203.*

Прошогереј Висарион Нечајев

ОДНОС ХРИШЋАНСКЕ ВЕРЕ ПРЕМА БЛАГОСТАЊУ

„Уловише велико мноштво риба, те им се мрежа поче цијејати“ (Лк. 5, 6).

У данашњем Јеванђељу налази се приповест о чудесном риболову на Генисаретском језеру и о призивању рибара на следовање Исусу. Рибе је било толико много, да су се мреже подерале и тве лађе пуне рибе су почеле да тону. Чудо је превазилазило сва очекивања, тако да су рибари Петар и Јаков и Јован поверовали у Господа Исуса Христа, као носиоца свемогуће силе, и када је Исус рекао Петру: „Не бој се, од сада ћеш људе ловити“ (Лк. 5, 10), не само Петар, већ и они који су ловили заједно са њим, оставили су своје мреже, напустили породице и домаћинства и кренули за Исусом, односно, постали Његови ученици. Нема сумње да су делом били припремљени за ово Његовом проповеђу, којом им се Исус обратио, седећи на Петровој ла-

ђи, али ма колико да је ова проповед оставила велики утисак на њих, она сама не би могла да у њима пројави одлучност да се одрекну свега ради Исуса и да крену за Њим, уколико не би били удивљени чудесним уловом рибе. Такво је значење овога чуда у животима оних који су му били сведоци, а потом постали апостоли.

Али независно од овог, то чудо има и друго значење. Уколико је Исус Христос чудесним успехом благословио једно од животних занимања, шта то значи, ако не да Он узима живо учешће не само у нашем духовном животу, већ и у нашим животним потребама, да се не брине једино о спасењу наших душа, већ и о нашем животном благостању? И Он сам, живећи у дому Свога нареченога оца, дрводеље Јосифа, бавио се његовим занатом, па да ли се онда могао без осећања односити према људима који живе од труда својих руку?

дати Светих Тајни за њега представља такво благо, које ако задобије, он постаје равнодушан према свим земаљским добрима. Њихов губитак га не огорчује, јер, љубећи Бога свом душом, није био срцем привезан за њих (ова добра); она не умањују његову љубав према Богу, јер га је свагда безусловно волео, не ради Његове милости, већ због тога што је Он, као врховно добро, самим тим већ достојан љубави; стога, високо ценећи општење са Њим, не престаје да иска ово општење у молитви, чак ни онда када се лишава земаљских добара.

Како су за жаљење у поређењу са њим они људи који се Бога сећају и моле му се само зато што траже од Њега земаљске милости! Њихове молитве нису угодне Богу, јер су користољубиве. Многи се жале да Бог, не гледајући на то што му се силно моле, не даје им оно што желе. Ово је безбожна жалба. Шта би било када Бог никоме не би одрицао прозбе за овосветска добра? Тада би највећи молитвеници били људи користољубиви и сластољубиви. Удовољавати свакоме од њих значило би само повлађивати греху користољубља и сластољубља. Богу није угодно да би смо му служили из неког рачуна. Такви су људи налик на људе који често примају хришћанство, не зато што су убеђени у њену истинитост, не из искрене љубави према Спаситељу, већ из гнусног рачуна, у наи да ће имати богате кумове и уз њихову помоћ обезбедити свој живот.

Некада је ђаво, као одговор на то што је Господ похвалио пра-

ведног Јова, одговорио да Јов не поштује Бога искрено, већ ради тих животних угодности и добара која је добио од Бога и да ће престати да поштује Бога, уколико их се буде лишио. Заиста, има много људи на које би се заиста могло применити ово расуђивање сатане, Јов није био такав. Бог је допустио ђаволу да га лиши свега имања, деце и да га подвргне страшном болешћу. Замисао сатане да поколеба Јовову љубав и преданост Господу показала се сујетном. У свим овим искушењима Јов није сагрешио пред Богом. „Господ даде, Господ узме, да је благословено име Господње... добро смо примали од Бога, а зла зар нећемо примати?“ (Јов. 1, 21; 2, 10), говорио је. Таква је безсловна, некористољубива љубав према Богу. Јер Јов Га није волео ради свог благостања, каквим га је благословио Бог, већ због тога што је Он сам по себи, као једино истинито благо, достојан љубави.

Сви би смо ми требали да подражавамо примеру Јова, сви би требали да се бринемо о стицању и јачању у себи безусловне љубави према Богу, тако да ова љубав не ослаби у нама ни у изобилју земаљског живота, које понекад пружа прилику за богозаборав, ни у невољама и искушењима, којима Господ испитује нашу љубав. Није грех молити се за избављење од њих и од сваке нужде, али ове молитве треба да су сједињене са преданошћу вољи Божјој, са увереношћу да све што Бог са нама чини служи на добро.

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

Само непријатељи хришћанске вере тврде као да је она тобож потпуно равнодушна према земаљском благодатању људи, као да она потпуно презире, па чак и забрањује напоре и труд у стицању земаљских добара. Тачно је да она заповеда да се најпре иште Царство Божје, напомињући да је наш живот на небесима, да је живот на земљи странствовање ка небеској отаџбини, и да стога на путу ка њему треба да се свим силама трудимо да избегавамо пристрашћа према земаљским добрима, да не би смо, јурећи за њима, заборавили на небеска добра. Али бивајући опрезни према земаљским пристрашћима, хришћанска вера не само да не забрањује напоре ради њиховог стицања, већ их чак и подржава, призивајући благослов Божији на њих. Тако се, руковођени Црквом, ми молимо за: изобиље плодова земаљских, благосиљамо бављење земљорадњом, вртларством, сточарством, пчеларством или ма којом другом радиношћу. Да су Господу пријатне ове молитве види се из тога што их Он испуњава, понекад на чудесан начин. Тако, на пример, за време велике суше, од које се јавља опасност пропадања рода и појаве глади, на пољима се врше молебани за кишу и неретко седешава да се у време самог молебана или непосредно након њега излије обилна киша на жедрну земљу. Ово је чудо утолико веће, ако на суседним пољима, на којима се није вршио молебан, земља остаје сува. Дакле, ван сваке сумње да над нама бди свето Провиђење, да је Господ на овај или

онај начин спреман да помогне, и помаже нам у животним потребама, да твори вољу оних који Га себоје и њихову молитву за помоћ у овој или оној потреби благонаклоно услишава.

Да ли се то увек и свуда дешава? И шта значи то да се један, чак и побожан човек, усрдно моли Господу за даровање неког земаљског добра или за избављење од неке невоље и не добија то за шта се моли, а други се пак, ни за шта не моли, или чак по неверју или безбрижности не осећа ни потребу да се моли, а ипак успева у свим пословима у воме свету?

Одговоримо најпре на ово последње. Господ је милосрдан према свим људима. „Он својим сунцем обасјава и зле и добре; и даје дажд праведнима и неправеднима“ (Мт. 5, 45). Зашто овако поступа, зашто се милост Божја не простире само на оне који су је достојни, већ веома често и на недостојне? Судови Господњи су несхватљиви. Ми немамо права да захтевамо одговор на то, зашто Он поступа овако или онако. Али ако верујемо у Његову неизрециву милост, онда можемо претпоставити да Господ милује безбожнике, обилно их дарујући земаљским добрима, ради тога да би им Својим добротворствима, напоменуо о Себи. По речима апостола Павла, „не остави себе непосвједочена“, па чак ни незнабошцима, „чинећи добро, дајући нам с неба дажд и године родне, пунећи срца наша јелом и весељем“ (Дап. 14, 17). Он је разделио народе, „поставио је непријед одређена времена и међе њихова борављења; да траже Господа. не

би ли га додирнули и нашли, мада Он није далеко ни од једнога од нас, јер у Њему живимо, и крећемо се, и јесмо“ (Дап. 17, 26 – 28). Ао пак, верујемо у правду Божју, не треба да се смућујемо напретком и успесима безбожних људи; не треба да сматрамо да је у нескладу са правдом Божјом то што је често безбожноме лакше да живи на свету него побожном и молитвеном. Они овде живе добро, али ће им зато бити горка судбина на ономе свету, јер праведни Господ свакоме даје по делима његовим, ако не у овоме, онда у будућем веку. Побожни људи им неће завидети на свему овоме, уколико Господ не обрати увек пажњу на њихове молитве за даровање спољашњег благодатања. Они се теше увереношћу да је Господ „све премудрошћу створио и свима корисно дарује“, да боље од нас зна шта нам је на корист, а шта не.

Често се човеку чини да је корисно нешто што му уствари штети. На пример, моли за успех у овосветским пословима, за умножавање средстава за живот; аки да ли је загарантовано да ће му испуњавање ових молитава донети корист? Не дешава ли се често да се са умножавањем земаљских добара не само не умањује, већ и увећава брига о томе да се она сачувају и умноже и душа којој су у почетку ова пристрашћа страна, заражава пристрашћем према њима, почиње да заборавља на небеска блага, престаје да помишља о њима, престаје да усмерава свој поглед на небо и читава се погружава у земаљске интересе: тешко јој је

да крене да размишља о Богу, о вечности, о вечном спасењу. Они који од Бога моле земаљска блага превидју ове опасности. Превидју чак и то да ће им поседовање земаљских блага дати повод за злоупотребу истих, за безумно расипништво, разврат и гордост, која доводи до заборављања Бога, до дрских исказа попут следећег: „Може се учинити и без Бога – ако има новца, свега ће бити“.

Зато, уместо да ропће на Бога који нам не даје увек оно што молимо и да завиди онима који изобилују земаљским добрима, истински побожном човеку је својствено да моли Бога за преданошћу Његовој светој вољи, и да лишавање ових добара подноси добродушно, са надом на од Бога даривање небеским добрима, припремљеним за људе којима су страна земаљска пристрашћа.

Они се у животу задовољавају и малим и моле од Бога једино насушни хлеб; што се осталих добара тиче, у свему се предају вољи Божјој, јер једино Бог зна хоће ли им они бити на корист или неће. Бог није само дародавац и извор свих добара, већ је Он Сам врховно добро које треб да нам је драже од свега на свету и Кога, зато, треба да волимо безусловно, независно од тога да ли нам дарује земаљска добра или не. „Шта ми (то) постоји на небу, и осим Тебе шта хтедох на земљи“ (Пс. 72, 25)? Овако говори човек који је истински побожан, који истински воли Бога. За њега нема ништа драгоцене од Бога, ни на небу, ни на земљи. Разговор са Богом у молитви, у богомислију, у читању речи Божје, у благо-